

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

M. Ant. Mvreti Variarvm Lectionvm Libri XV

Muret, Marc-Antoine

Antverpiæ, M. D. LXXXVI.

Cap. 15. Xenophontis alius locus correctus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70864](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70864)

Vtrem vocabat deus ventrem ipsius *Agei*: ex quo qui promineret *ποδῶν*, nihil vlllo opus est *Oedipo* ad intelligendum. illo igitur verborum circuitu precipiebat, vt se vxori castum & integellum seruaret, afferretque ad eam graues & plenos probatæ pecuniæ loculos. Illud quoque cognitum est & ratione & experientia, si quid gignatur ab iis qui se nimis sæpè in illa palæstra exercent, infirmum id atque imbecillum esse: cùm contrà qui parcè ac bono modo id faciunt, robustiores plerumque ac solidiores filios edolent. Quàm ob causam *Lycurgus* instituerat, vt noui mariti & rarè & furtim congrederentur cum vxoribus: hac ratione iudicans fore, vt & ardentius se mutuò desiderarent, & vegetiores liberos producerent. *Xenophōtis* verba, quibus hoc de *Lycurgo* exponit, hæc sunt: *ἔθηκε γὰρ αἰδέειν μὲν εἰσόντα, αἰδέειν δὲ ἐξίοντα. ἔτω δὲ σωήτων, πεινοτέρους μὲν ἀνάγκη σφῶν αὐτῶν ἔχειν, ἔρρωμένους δὲ γίγνεται, εἴτε βλάσαιεν, ἔτω μᾶλλον, ἢ εἰ διάφοροι ἀλλήλων εἴεν.* Recitavi autem illa, vt legi debere censeo, non vt vulgo leguntur. in omnibus enim, quos ego quidem viderim, libris, pro *βλάσαιεν*, legitur *βλάπτουεν*. qui primo aspectu pusillus error quas *Francisco Philelpho* tenebras offuderit, scient, qui interpretationem illius inspexerint. quin autem verbum *βλαστάνειν*, ab iis quæ oriuntur è terra, elegantissimè ad homines transferri potuerit, dubitaturum existimo neminem.

Xenophontis alius locus correctus.

CAPVT XV.

MVLTA deprauata sunt in *Xenophontis* libris: plura malè intellecta ab iis qui eos in Latinum sermonem conuertere studuerunt: quale est quod modo protulimus: itidemque quod nunc prolaturi sumus. sed hoc

sed hoc Xenophontis proprium non est. optimi quique scriptores & Græci, & Latini, quanquam Græci magis, sed tamen & Græci & Latini ita multis vlcibus sciant, vt vix eorum *πλοσημύβειον* quoddam sanum integrumque permanserit. Indocorum autem audacia nunquam solutior, nunquam proiectior, quam nostris temporibus, fuit. Conuertunt, aut inuertunt potius, & peruertunt omnia, philosophos, poëtas, oratores, historicos, rhetores, grammaticos, etiam ea quæ naturam, vt verti possint, non habent: suntque ita impudentes, vt quæ se intelligere profiteri non audent, audeant interpretari. Quo magis laudanda est Petri Victorij, Pauli Manutij, Adriani Turnebi, præclarorum hominum, ac primorum, signiferumque, & aliorum similitum industria: qui omne studium suum ad conferunt, vt omnes, *καὶ δ' ὅσον οἴοντε*, maculas ex antiquorum monumentis eluant; & labore suo laborem minuunt iis, qui ex animo aspirant ad veteres illos verò ac seridè intelligendos. Equidem neque horum institutum satis laudare, neque illorum impudentiam satis mirari queo: neque satis miserari eorum vicem, quibus, quòd aditum sibi ad fontes patefacere neglexerint, ex impuris illis ac turbulentis talium interpretum lacunis hauriendum est. Sed omittamus hæc, & quod institutum, vnum etiam mendum è Xenophonte tollamus. etsi enim parum videri potest, cum tam multa sint, vnum aut alterum tollere: tamen nihil est tam pusillum, quod non auidè accipi debeat, quod quidem ad tam politum, tamque vtilem scriptorem pertinet. Paruum est, quod afferimus; sed magnus is, quem adiuuamus. Ergo in libello de rep. Lacedæmoniorum, cum dixisset ita instituisse Lycurgum publica illa ciuium suorum conuiuia, vt neque deessent epulæ,

Ant. Muratori

Varia Lectio

LIB

25

epulæ, neque superessent, addit: Πολλὰ γὰρ πρὸς τὴν γένεσιν ἀπὸ τῶν ἀργυρομένων. οἱ δὲ πλείστοι εἰσιν ὅτε καὶ ἀργύριον ἀπὸ πωροβάλλουσιν. ὥστε ἕτερος ἐρημὸς περὶ τῆς ἐξ ἀβρωτῶν γένεσιν ἔστιν ἀνὰ διασκηνῶσιν, ἕτερος πολυδάπανος. quæ verba ita interpretatus est Philelphus: Permulta quoque ab otiosis & absurda patrarī solent, ac locupletes interdum otiosi similitudinem reddunt. proinde neq. vacua cibus mensa vnquam fit, quo ad discubuerint; neque item sumptuosa. In quo illud primū est, quod admirer. crediderit ne reuera, id quod ipse diceret, è Xenophontis verbis colligi posse. si enim ita credidit, valde stupidus, valdeq. imperitus fuit. sin, cū sibi conscius esset, Xenophontem nullo modo hoc dicere: quiduis tamen maluit, quàm institutum ommittere, & abiicere illas paucas paginas, quas iam conuertisset, & conuerrere se ad aliquā aliud, quod præstare possēt: hoc, inquam, si fecit, nolo quicquam asperius dicere. malo in aliorum cogitationibus relinquere, quō illum nomine fuisse dignum putem. Deinde illud libenter ex eo, si viueret, quærerem: illa absurda, quæ patrarī ab otiosis diceret, quid tandem ad conuiuia attinerent: aut quæ ratione fieret, vt, quia multa absurda patrarerentur ab otiosis, iccirco mensa neque inanis, neque sumptuosa esset. sed ego fortasse culpandus, qui tam apertam stultitiam tam multis verbis insecter. Locus Xenophontis corruptus est. hoc primum. ita autem corrigendus videtur: vt pro ἀργυρομένων, quod verbum nihili est, legamus, ἀργυρομένων: & pro ἀργύριον, ἀργύριον. Ita hoc dicit Xenophon: præter quotidianum illum & legitimū apparatus, multa inexpectata afferri solita ab iis qui venati essent. Illi enim libenter ea quæ ceperant, ad publicas illas mensas afferebant. interdum etiam diuites afferre solitos aliquid, quo quasi compensarent aliorum

aliorum capturam : ne viderentur a symboli venire ad ea fruenda quæ alieno labore parta essent. Hac ratione mensa sine magno sumptu commodè instruebatur.

Particulam ε, è quodam loco ex apologia Socratis apud Platonem, delendam videri.

CAPVT XVI.

ACCUSATORES Socratis, vt eius orationi fidem detraherent, eamque suspectam iudicibus efficerent, præmonuerant eos, vt cauere sibi: multum enim eum posse dicendo, & habere eam vim eamque calliditatem, vt inferiorem causam dicendo efficeret superiorem. Quare Plato in defensione, quam homini sanctissimo scripsit, ita eum, cupientem amoliri à se illam opinionem, loquentem facit: vt dicat se mirari quid ipsis venerit in mentem id dicere, quod ipse statim re ipsa refutaturus esset: locuturum enim non ornate & exquisitè, sed simpliciter ac populariter, vt solet. itaque sperare, omnes facilè iudicatu-ros, se minimè esse, quod illi dixerant, *δεινὸν λέγειν*. addit deinde: *εἰ μὴ ἄρα δεινὸν καλεῖσιν αὐτοὶ λέγειν, τὸν τ' ἀληθῆ λέγοντα. εἰ γὰρ τὸτο λέγουσιν, ὁμολογῶμαι αὐτῶν ἔγωγε ἔχει τὰς εἰρημαίας.* Sed ego ex illo *ἔχει τὰς*, particulam ε, delendam putarem: vt hoc diceret Socrates: si illi fortè aliter acciperent nomen eloquentis, quàm vulgus solet: & eloquentem vocarent non eum qui ornate diceret, sed eum qui vera loqueretur: se tunc falsurum, se non illo vsitato ac populari modo, sed ex ipsorum sententia rhetorem esse. Marsilius tamen illud ε, agnoscit, & alio quodam modo exponit: cui non assentior.

F *Emen-*

Ant. Mieret.
Varia Lektionen
LIB
25